

HET PRIESTERSCHAP WERD DOOR JEZUS CHRISTUS VERANDERD (1)

HJM Sales (met dank aan zr. T. Müller-Van der Graft voor haar aanwijzingen)

Hebr. 7:12 – “Want het priesterschap veranderd zijnde, zo geschiedt er ook noodzakelijk verandering der wet.”

Geliefde broeders en zusters, Hebr. 7:12 is bij mijn weten het enige schriftgedeelte in het Nieuwe Testament waar wordt gesteld, dat de Wet veranderd is. God bepaalde dat op grond van het volbrachte Verlossingswerk van Jezus aan Golgotha's kruis het tot dan toe geldende Levitische priesterschap én uiteraard het daarbij behorende systeem van het offeren van dieren zou moeten veranderen. Zijn geliefde Zoon Jezus had immers de Wet voltooid en in Hem werd ook het hele Oude Verbond voltooid. Want de Wet en de Profeten en de Psalmen getuigen van Jezus. Joh. 5:39 – “Onderzoekt de Schriften; want gij meent in dezelve het eeuwige leven te hebben; en die zijn het, die van Mij getuigen.”

Veel christenen spreken er over, dat Jezus de Wet heeft vervuld. Zij spreken niet over voltooien. Zij doen dat op grond van Jezus' uitspraak in Matt. 5:17 – “Meent niet, dat Ik gekomen ben, om de wet of de profeten te ontbinden; Ik ben niet gekomen, om die te ontbinden, maar te vervullen.”

Het Griekse woord “*ple're-oo*” dat in de Statenvertaling van de bijbel met “*vervullen*” werd vertaald, is op zich geen onjuiste vertaling. Maar de vertaling is onvolledig, want het betekent ook “*aanvullen, tot de rand toe vullen, volledig maken, verwezelijken*”. Een betere vertaling zou daarom zijn geweest “*volledig maken, voltooien, volmaken*”, hetgeen overigens ook de diepe betekenis van het Hebreeuwse “*shalom*” (= vrede) is, dat wil zeggen “*volledigheid, volheid*”. Dát was Jezus' taak, niet slechts vrede brengen, maar volledig maken en voltooien. Jezus zei, dat Hij niet gekomen was om de Wet (in het Hebreeuws de “*Torah*” – תורה) te ontbinden, met andere woorden te beëindigen. Neen! De Wet, de Torah, bestaat dus nog steeds en is nog steeds van kracht. Maar Jezus voltooide de Wet. Jezus heeft Gods Wetten volmaakt. Hij gaf de volmaakte uitleg aan Gods Wetten. En dit wordt begrijpelijker, als men de juiste Hebreeuwse betekenis van het woord “*Torah*” (תורה) in beschouwing neemt. “*Torah*” betekent eigenlijk letterlijk “*onderwijs, onderricht*”. Jezus heeft de perfecte uitleg van Gods Wet onderwezen en in en door Zijn leven getoond. Jezus kwam om duidelijk te maken, hoe Gods Wet wérkelijk moet worden verstaan, niet uiterlijk maar innerlijk. Als we de Bergrede in Matt. 5 lezen, dan begrijpen we wat Jezus met Zijn uitspraak in Matt. 5:17 bedoelde. Jezus zei: “*Want Ik zeg u, doch Ik zeg u, voorwaar Ik zeg u, maar Ik zeg u*”. Leest u de verzen 20,22,26, 28,32,34,39 en 44. En vervolgens zei Hij in vers 48: “*Weest dan gijlieden volmaakt, gelijk uw Vader, Die in de hemelen is, volmaakt is.*”

In deze context moeten we ook Hebr. 7:12 beschouwen. Jezus veranderde de Wet, omdat Hij het oude Levitische priesterschap wilde veranderen. En de achterliggende gedachte hiervan was, dat Jezus dit priesterschap “*volledig*” wilde maken, teneinde de priesters te “*volmaken*”. Prijst God!

Door Zijn Offer aan het kruis toonde, onderwees en bewees Jezus, dat het Levitische priesterschap een absoluut noodzakelijke verandering had ondergaan. Deze verandering is een hoofdthema in de Hebréeënbrief, waarover ik het met name wil hebben. Op het eveneens veranderde systeem van dierenofferanden zal ik slechts in indirecte zin ingaan.

Broeders en zusters, in juni 2009 verscheen op deze website een bijbelverkondiging over een belangrijk onderwerp, getiteld “[VRIJHEID – staat dan in de](#)”. Wij mogen staan in de vrijheid, met welke ons Christus vrijgemaakt heeft, en wij moeten er voor zorgen om niet opnieuw slaafse dienstknechten te worden (2 Cor. 3:17; Gal. 5:1,13a; 2:4; 4:9-11). Het onderwerp (het door Jezus veranderde priesterschap) dat ik nu wil behandelen, is in zekere zin een vervolg op de bijbelverkondiging over het staan in de vrijheid des Geestes.

Er wordt in christelijke kringen veel over priesterschap en het dienen van God gesproken. Dat is ook logisch, want wedergeboren kinderen Gods worden in de bijbel naast koningen onder andere ook priesters en een priestervolk genoemd (Openb. 1:6; 1 Petr. 2:9).

Maar op grond van wélk priesterschap dienen wij God, broeders en zusters?

Dienen wij Hem helaas nog steeds op grond van het oude, op de Wet gebaseerde Levitische priesterschap? Of dienen wij God hopelijk op grond van het priesterschap, dat door Jezus veranderd werd en dat is gebaseerd op de (Wet van de) genade?

Wellicht vraagt u zich af wat ik precies bedoel. Ik wil proberen om u dit in een zestal predikingen te verklaren. Hierbij zal ik in Deel 1 aanvangen met een inleiding over de twee bergen Sinaï en Sion, waaruit duidelijk wordt dat het nieuwe door Jezus veranderde priesterschap uitsluitend op Gods liefde en genade is gebaseerd en alleen in volle vrijheid des Geestes mag worden verricht. Hopelijk zult u uit de geestelijke betekenissen van deze twee totaal verschillende bergen goed verstaan, dat het beter is om het oude op de Wet gebaseerde Levitische priesterschap de rug toe te keren. In de Delen 2 tot en met 6 zullen we vervolgens stap voor stap het thema verder behandelen.

De volgende paragrafen zullen aan de orde komen:

- Deel 1 De twee bergen Sinaï en Sion
- Deel 2 Het oude Levitische priesterschap
Waarom moest het Levitische priesterschap veranderd worden?
- Deel 3 Er komt tegenstand als men God in geestelijke vrijheid wil dienen
God de Vader bepaalde dat Jezus Hogepriester zou worden
Met Jezus' Hogepriesterschap werd ook het 'gewone' priesterschap veranderd
De overdracht van het Hogepriesterschap aan Jezus
- Deel 4 God maakte Jezus tot Koning én Hogepriester naar de orde van Melchizedek
Maar waarom werd juist Jezus de nieuwe Hogepriester?
Het oude Levitische priesterschap is veranderd, doch niet vervangen
- Deel 5 De veranderingen aan het hogepriesterschap
David als typebeeld van de nieuw-testamentische priester
- Deel 6 De veranderingen aan het 'gewone' priesterschap
Tot slot

De twee bergen Sinaï en Sion

Geliefde broeders en zusters, in de Hebreeënbrief wordt over twee bergen gesproken. Allereerst over de berg Sinaï, waar Israël de Wet van God ontving, en dan met name over de heftige en afschrikwekkende omstandigheden rondom. Maar ook over de berg Sion, welke representatief is voor het Lichaam van Christus. Deze beide bergen zijn in geestelijke zin totaál van elkaar verschillend.

Ik hoorde eens een prediking van br. Dick Pieterman, waarin hij onder andere over deze verschillen sprak. En hij sloeg de spijker precies op de kop. Indien wij de geestelijke betekenissen van deze twee bergen goed zullen verstaan, dan zullen wij óók begrijpen wáárom Jezus het oude Levitische priesterschap moest veranderen.

In Hebr. 12:18-24 lezen we het volgende over deze twee bergen: *“Want gij zijt niet gekomen tot den tastelijken berg (NB, de berg Sinaï), en het brandende vuur, en donkerheid, en*

duisternis, en onweder, En tot het geklank der bazuin, en de stem der woorden; welke die ze hoorden, baden, dat het woord tot hen niet meer zou gedaan worden. (Want zij konden niet dragen, hetgeen er geboden werd: Indien ook een gedierte den berg aanraakt, het zal gestenigd of met een pijl doorschoten worden. En Mozes, zo vreselijk was het gezicht, zeide: Ik ben gans bevreesd en bevende). Maar gij zijt gekomen tot den berg Sion, en de stad des levenden Gods, tot het hemelse Jeruzalem, en de vele duizenden der engelen; Tot de algemene vergadering en de Gemeente der eerstgeborenen, die in de hemelen opgeschreven zijn, en tot God, den Rechter over allen, en de geesten der volmaakte rechtvaardigen; En tot den Middelaar des nieuwen testaments, Jezus, en het bloed der besprenging, dat betere dingen spreekt dan Abel.”

De eerste berg waarover het Woord hier sprak, is de tastbare berg Sinaï waar Mozes van God de twee stenen tafelen met de Tien Geboden en ook Zijn overige Wetten ontving. Wetten waarbij óók het Levitische priesterschap werd ingesteld en voorgeschreven. De tweede berg die werd genoemd, is de geestelijke berg Sion. Deze berg representeert het mystieke Lichaam van Christus, de Gemeente, Zijn Bruid, het hemelse Jeruzalem, waartoe wij op grond van de onmetelijke Liefde en Genade van God de Vader en Zijn Zoon Jezus Christus mogen behoren.

Hoe verhouden deze beide bergen zich nu tot ons priesterschap, broeders en zusters?

Leest u met mij Ex. 19:2-6 – *“Want zij togen uit Rafidim, en kwamen in de woestijn Sinaï, en zij legerden zich in de woestijn; Israël nu legerde zich aldaar tegenover dien berg. En Mozes klom op tot God. En de HEERE riep tot hem van den berg, zeggende: Aldus zult gij tot het huis van Jakob spreken, en den kinderen Israëls verkondigen: Gijlieden hebt gezien, wat Ik den Egyptenaren gedaan heb; hoe Ik u op vleugelen der arenden gedragen, en u tot Mij gebracht heb. Nu dan, indien gij naarstiglijk Mijner stem zult gehoorzamen, en Mijn verbond houden, zo zult gij Mijn eigendom zijn uit alle volken, want de ganse aarde is Mijn; En gij zult Mij een priesterlijk koninkrijk, en een heilig volk zijn. Dit zijn de woorden, die gij tot de kinderen Israëls spreken zult.”*

In dit schriftdeel lezen we over Gods intieme liefdesverklaring aan Israël. Hij wilde hen vertroetelen als Zijn speciale eigendom en van hen een heilig volk van priesters maken. Maar dit geldt ook voor ons, Zijn kinderen. God wil héél dicht bij ons zijn. Want Hij houdt zoveel van ons. Hij wil ons dragen, zoals een moederadelaar haar jong op haar vleugels draagt, dwars door alle moeilijkheden heen. Hij wil ons tot Zijn persoonlijke eigendom maken. Hij wil ons verlossen van elke vijand en ons heiligen, dat wil zeggen apart zetten voor Hem. In Deut. 32:9-13 kunnen we in de woorden van Mozes zelfs nog intenser over Gods liefdesverklaring lezen: *“Want des HEEREN deel is Zijn volk, Jakob is het snoer Zijner erve. Hij vond hem in een land der woestijn, en in een woeste huilende wildernis; Hij voerde hem rondom, Hij onderwees hem, Hij bewaarde hem als Zijn oogappel. Gelijk een arend zijn nest opwekt, over zijn jongen zweeft, zijn vleugelen uitbreidt, ze neemt en ze draagt op zijn vlerken; Zo leidde hem de HEERE alleen, en er was geen vreemd god met hem. Hij deed hem rijden op de hoogten der aarde, dat hij at de inkomsten des velds; en Hij deed hem honig zuigen uit de steenrots, en olie uit den kei der rots;”*

Mozes sprak hier dat het volk Israël een deel van de Heer was. Wij zijn ook een deel van de Heer. Zoals Hij Israël vond in de woestijnen van Egypte, zo vond Hij ons in de zondige wildernis van de wereld. En Hij verloste ons net zoals Hij Israël verlost en Hij maakte ons vrij. Hij onderwees ons. Hij beschouwde en bewaarde ons als Zijn eigen oogappel. Net zoals de moederadelaar haar jongen droeg, voerde Hij ons door alle problemen heen. Hij gaf ons overvloedig te eten en te drinken en beschermde ons. Hij deed alles voor ons. God gaf Zichzelf voor ons in Zijn Zoon en wil dicht bij ons zijn. Hij is de Rots op Wie wij altijd weer kunnen steunen. Wat een geweldige aanbod van genade! Wat een oneindige liefde!

Hoe vreemd en op het eerste gezicht onbegrijpelijk is het dan, dat na Gods heerlijke liefdesverklaring in Ex. 19:2-6 opeens vanaf vers 9 het liefdevolle, intieme en genadige karakter van Gods woorden totaal en volkomen veranderd. Nú spreekt God geheel onverwachts over

donkere wolken, over steniging en doodstraf, over donder en bliksem, over het sterke, angstwekkende geluid van bazuinen, over verschrikking, over rook en vuur.

Ex. 19:9-18 – *“En de HEERE zeide tot Mozes: Zie, Ik zal tot u komen in een dikke wolk, opdat het volk hore, als Ik met u spreek, en dat zij ook eeuwiglijk aan u geloven. Want Mozes had den HEERE de woorden des volks verkondigd. Ook zeide de HEERE tot Mozes: Ga tot het volk, en heilig hen heden en morgen, en dat zij hun klederen wassen, En bereid zijn tegen den derden dag; want op den derden dag zal de HEERE voor de ogen van al het volk afkomen, op den berg Sinaï. En bepaal het volk rondom, zeggende: Wacht u op den berg te klimmen, en deszelfs einde aan te roeren; al wie den berg aanroert, zal zekerlijk gedood worden. Geen hand zal hem aanroeren, maar hij zal zekerlijk gestenigd, of zekerlijk doorschoten worden; hetzij een beest, hetzij een man, hij zal niet leven. Als de ramshoorn langzaam gaat, zullen zij op den berg klimmen. Toen ging Mozes van den berg af tot het volk, en hij heiligde het volk; en zij wiesen hun klederen. En hij zeide tot het volk: Weest gereed tegen den derden dag, en nadert niet tot de vrouw. En het geschiedde op den derden dag, toen het morgen was, dat er op den berg donderen en bliksemen waren, en een zware wolk, en het geluid ener zeer sterke bazuin, zodat al het volk verschrikte, dat in het leger was. En Mozes leidde het volk uit het leger, Gode tegemoet; en zij stonden aan het onderste des bergs. En de ganse berg Sinaï rookte, omdat de HEERE op denzelfen nederkwam in vuur; en zijn rook ging op, als de rook van een oven; en de ganse berg beefde zeer.”*

Ex. 20:18-19 – *“En al het volk zag de donderen, en de bliksemen, en het geluid der bazuin, en den rookenden berg; toen het volk zulks zag, weken zij af, en stonden van verre; En zij zeiden tot Mozes: Spreek gij met ons, en wij zullen horen; en dat God met ons niet spreke, opdat wij niet sterven!”*

Waarom deze plotsklapse en volkomen verandering in Gods toon, broeders en zusters? Eerst sprak God: *“Wees Mijn eigendom, kom dicht bij Mij, Ik hou van jullie en wil jullie vertroetelen”* en nu opeens: *“Als jullie komen, dan zullen jullie sterven”*. Hoe is dit mogelijk?

Om dit goed te begrijpen, moeten we in Ex. 19:8 het antwoord van het volk Israël op Gods genadige aanbod van Liefde en Bewaring lezen: *“Toen antwoordde al het volk gelijkelijk, en zeide: Al wat de HEERE gesproken heeft, zullen wij doen! En Mozes bracht de woorden des volks weder tot den HEERE.”*

In plaats van *“zullen wij doen”* had hier ook kunnen staan *“zullen wij in eigen kracht doen”* of *“zullen wij zélf doen”* of *“zullen wij uit onszélf doen”*. Want het woordje *“doen”* is afkomstig van de stam *“aasah”* (עָשָׂה) en drukt uit *“werken, arbeiden, zwoegen, bouwen, construeren, produceren, vervullen, etc.”*

Het volk van Israël ging in het antwoord volkomen uit van eigen kracht: *“Maak U maar geen zorgen, Heer, want wij zullen U gehoorzamen in alles wat U van ons verlangt, wij zullen het zeker doen”*. Maar dan zal het juist beslist misgaan. Dit antwoord ging geheel voorbij aan Gods verlangen om juist vanuit de erkenning van eigen zwakheid een positieve reactie op Zijn liefdesverklaring te ontvangen. God verlangt dat wij van Hem afhankelijk willen zijn. Daarom reageerde God: *“OK! Als jullie het zelf willen doen, prima! Dan is hier Mijn Wet. Gehoorzaam die Wet maar. Maar als jullie tot Mij naderen, zullen jullie wél heilig moeten zijn, want Ik ben heilig. Zo niet, dan vallen jullie dood neer. Dan zullen jullie beslist sterven!”*

Wie Gods geweldige, genadige aanbod van Liefde en Bewaring verwerpt, valt onder de Wet zoals God die juist op deze berg Sinaï heeft gegeven. Wie in eigen kracht tot God wil komen en Hem in eigen kracht wil dienen, zal volledig aan ál de voorwaarden van Gods Wet moeten voldoen óf sterven. En vergist u zich niet, reeds het falen in één enkel gebod roept Gods oordeel af.

Broeders en zusters, het Levitische priesterschap is op deze Wet van de Sinaï gebaseerd. Met als gevolg dat de priesters geheel heilig én geheel volmaakt moesten zijn in hun dienen van God. De priesters waren zich dat ook heel goed bewust. Hun dienen van God werd hen daarom tot een vloek. Een vloek omdat zij zich steeds weer tot het uiterste inspanden om maar heilig te zijn en niet te falen, waardoor zij zich geheel en al richtten op hun werken, met

in hun achterhoofd steeds de gedachte én de zekerheid, dat zij uiteindelijk toch weer zouden falen en daardoor Gods oordeel over zich zouden afroepen. Het moeten en kunnen gehoorzamen aan Gods Wet werd hen tot een vloek. Want zij waren gedoemd om te falen. Welke mens kan immers uit eigen kracht geheel heilig en volmaakt zijn? Gal. 3:10 – *“Want zovelen als er uit de werken der wet zijn, die zijn onder den vloek; want er is geschreven: Vervloekt is een iegelijk, die niet blijft in al hetgeen geschreven is in het boek der wet, om dat te doen.”* Daarom faalde het volk van Israël in het dienen van God, daarom faalden ook de Levitische priesters steeds maar weer. Want in de kracht waarin de mens zich van nature bevindt (eigen kracht), kan God nooit op de juiste wijze worden gediend. Want Hij is uiterst heilig.

God zocht liefde, afhankelijkheid en aanhankelijkheid van Israël. Maar dat zoekt Hij ook van ons. Hij toonde ons Zijn grote Liefde en verwacht hetzelfde van ons. Maar door onze oude, zondige natuur willen we alles zélf doen, waarmee we de Rots, waarop wij zouden moeten steunen, verlooehen. Maar eigen kracht leidt tot oordeel en uiteindelijk tot de dood. Daarom zei God tegen Israël: *“Kom niet tot de berg”*. Met andere woorden: *“Kom niet tot de berg van de Wet, kom niet tot de berg Sinai”*.

Want er is een andere berg, de berg Sion, de berg van Genade, tot welke wij wél mogen naderen. Aan het begin van dit Deel 1 hebben we reeds over deze berg gelezen. Hebr. 12:22-24 – *“Maar gij zijt gekomen tot den berg Sion, en de stad des levenden Gods, tot het hemelse Jeruzalem, en de vele duizenden der engelen; Tot de algemene vergadering en de Gemeente der eerstgeborenen, die in de hemelen opgeschreven zijn, en tot God, den Rechter over allen, en de geesten der volmaakte rechtvaardigen; En tot den Middelaar des nieuwen testaments, Jezus, en het bloed der besprenging, dat betere dingen spreekt dan Abel.”*

Deze berg Sion kunnen wij echter óók niet uit eigen kracht beklimmen, maar wél via de weg van genade, beter gezegd via de weg van afhankelijke genade. Door Jezus' volbrachte Verlossingswerk aan het kruis is dit mogelijk. Hij stierf voor onze zonden en onze ziekten, maar ook voor onze zwakheden en onze tekortkomingen en ons falen in ons dienen. Jezus maakte ons door Zijn kostbare Bloed rechtvaardig en tot wedergeboren kinderen Gods (tot eerstgeborenen). Jezus nam de vreselijke vloek van de Wet, het gedoemd zijn om te falen, op Zich. Gal. 3:11-13 – *“En dat niemand door de wet gerechtvaardigd wordt voor God, is openbaar; want de rechtvaardige zal uit het geloof leven. Doch de wet is niet uit het geloof; maar de mens, die deze dingen doet, zal door dezelve leven. Christus heeft ons verlost van den vloek der wet, een vloek geworden zijnde voor ons; want er is geschreven: Vervloekt is een iegelijk, die aan het hout hangt.”*

Toen Jezus aan het kruis stierf, gebeurde er op dat moment iets wondervols. De Voorhang in de (aardse) tempel, dat het Allerheiligdom (waar God troonde) afscheidde van het Heiligdom, scheurde in tweeën. In dit Allerheiligdom mocht geen mens komen behalve de Levitische hogepriester en dan nog slechts éénmaal per jaar op de grote Verzoendag. Luk. 23:45 – *“En de zon werd verduisterd, en het voorhangsel des tempels scheurde midden door.”*

Door Jezus' Verlossingswerk werd de toegang tot de troon van God voor iedere gelovige geopend. Ja, het scheuren van de Voorhang betekent zelfs óók, dat Gods tegenwoordigheid het Allerheiligdom verliet en nu in de harten van de wedergeboren kinderen Gods ging wonen (Joh. 14:17,23).

Wie in Jezus gelooft en berouw over de zonden heeft, wordt voor God gerechtvaardigd. Hij of zij zal vergeving, verzoening en verlossing ontvangen. Men zal een kind van God mogen worden en zal voortaan in volle vrijheid des Geestes mogen leven en wandelen in de direkte nabijheid van God. Ja, de Drie-enige God woont nu in het hart. Men zal gaan behoren tot het mystieke Lichaam van Christus, de Gemeente, de toekomstige Bruid van Christus, de mystieke berg Sion, het hemelse Jeruzalem. Op elk moment van de dag zal nu uit genade en met alle zwakheid tot God mogen worden genaderd. Want de Drie-enige God woont nu immers in het hart. En men zal voortdurend de leiding en de kracht van de Heilige Geest kunnen ervaren.

Men mag nu deel uit maken van het Nieuwe Verbond, dat beter is dan het Oude Verbond, waaronder de Levitische priesters dienden. Onder dit Nieuwe Verbond schrijft God Zijn Wetten rechtstreeks in het hart, waardoor men God intiem zal leren kennen en Hem vrijwillig en met diepe dankbaarheid zal dienen. En nooit meer zal God gedenken aan de eens gepleegde zonden en ongerechtigheden (Hebr. 8:6-13).

Omdat Jezus de vloek van de Wet op Zich nam en ook verbrak, hoeven wij nu niet meer zoals de Levitische priesters met angst en beven en zonder hoop op zegen God te dienen. Nu zijn wij priesters geworden, die volkomen afhankelijk zijn van de Liefde en Genade van God, met de volle zekerheid dat God die voortdurend overvloedig zal verlenen én met een verblijd, dankbaar en vrijwillig hart.

Maar, broeders en zusters, ondanks onze wedergeboorte uit genade en de mogelijkheid en de vrijheid om steeds weer tot God te mogen naderen, is Gods eigen verlangen naar onze liefde en afhankelijkheid precies hetzelfde gebleven. God verlangde naar liefde en afhankelijkheid van Zijn volk Israëel. Datzelfde verlangen brandt in Zijn hart ten aanzien van ons. Hij verlangt zó intens naar ons. Daarom uitte Jezus met Zijn laatste krachten, hangende aan het kruis: *“Mij dorst.”* (Joh. 19:28). God dorst naar zielen, die Hem liefhebben, Hem volgen, Hem in alles vertrouwen en volledig op Hem bouwen, wetend dat Hij alles voor hun bestwil doet. Ja, God de Vader verlangt naar onze intense liefde om Wie Hij Zelf is.

Wettische christenen, dat wil zeggen zij die niet op God en op Zijn leiding vertrouwen en nog steeds, hoewel zij het zelf ontkennen, onder de Wet (met al z'n vaak menselijke regeltjes van wettisch, Levitisch priesterschap) leven, zijn daarom niet werkelijk vrij. Het zou u werkelijk verbazen als u eens al die door mensen bedachte voorschriften om God te dienen op een rijtje zou kunnen lezen.

Eigenlijk zijn wettische christenen ongelukkig, hoewel zij dat zelf niet zo zien. Zij weten helaas niet wat zij missen en hoe geweldig het is om God in alle vrijheid en vreugde te mogen dienen. Altijd maar weer verbinden zij Gods oordeel aan hun eigen of andermans fouten en tekortkomingen en ze vergeten dat Jezus ook voor die fouten en tekortkomingen Zijn Bloed gaf. Altijd maar weer zijn zij bezig om zichzelf te verbeteren. Telkens weer verwachten zij het in het geestelijke leven van zichzelf. Zij strijden en strijden maar om van allerlei fouten en zwakheden verlost te worden, maar nooit geven zij zich in alle zwakheid volledig aan Jezus over. Nooit hebben zij ontdekt, dat zij het helemaal niet uit zichzelf kunnen. Ze beseffen niet, dat heiligmaking en wijding alleen in volle afhankelijkheid van Hem kan worden volbracht. Dóór Hem. Telkens en telkens falen zij weer en wordt de gemeenschap met God verbroken. Want zoals br. Dick Pieterman in verband met het beklimmen van de berg Sinaï (de berg van de Wet) zei: *“Steeds weer is er een stopbord dat zegt: Ho! Stop! Wees heilig vóórdát je nadert tot Mij of sterf.”*

Wie tot God nadert in eigen kracht en in eigen heiligheid (zelfgerechtigheid), zal steeds het eigen plafond en het verbreken van de gemeenschap met God ervaren. Want diep in het hart en in de oude natuur verscholen, is daar nog steeds die taaie wortel van de oerzonde van de mensheid, van rebellie tegen God, van het onafhankelijk van Hem willen zijn: *“Ik kan het zelf wel, ik heb Hem niet nodig”*. Het tragische is, dat men het zelf niet beseft en niet ziet. Zonder twijfel spannen de wettische christenen zich oprecht in om innerlijk te veranderen. Zij strijden en bidden voor geestelijke vernieuwing en heiligmaking. Steeds weer maken zij goede voornemens, want zij willen graag een overgegeven leven leiden. Maar na jaren en jaren zijn ze nog steeds niet veranderd en is hun karakter hetzelfde gebleven zoals in hun oude leven. Want zij hebben niet afgerekend met de wortel van onafhankelijkheid van God in hun hart. Zij zien teveel op zichzelf, vertrouwen te weinig op God en op de leiding en de kracht van de Heilige Geest. Zij zijn nog niet tot het volkomen failliet van zichzelf gekomen. In feite zijn zij nog steeds priesters van de oude, Levitische stempel.

Maar zodra we in totale gebrokenheid en verslagenheid komen (Jes. 57:15), in volle aanhankelijkheid en afhankelijkheid van Hem én met het Bloed van Jezus, dan zullen we bemerken dat de weg tot het Allerheiligdom van de hemel vrij is. Dan mogen wij de berg Sion vrij

beklimmen om in Gods aanwezigheid te zijn. Dan zal er gemeenschap met God zijn. Weet u wat zo bijzonder is? De berg Sion is de Bruid van Jezus, het Lam. Broeders en zusters, kom toch tot God de Vader door Jezus, want dan mag u in alle vrijheid komen.

Als wij de weg van heiligmaking in eigen kracht bewandelen zonder voor honderd procent van Jezus afhankelijk te zijn, zullen wij altijd weer falen. Dan zal steeds weer opnieuw de gemeenschap met God worden verbroken. Tótdat wij dan verslagen aan Zijn voeten komen en om vergeving smeken. Maar als wij daar niets van leren en wederom in eigen kracht geheiligd willen worden en weer zeggen: *“Wij zullen dit doen, of wij zullen dat doen of dat nalaten”*, dan zal opnieuw de gemeenschap met God worden verbroken. Tótdat we het eindelijk zullen hebben geleerd en ingezien. God verlangt en verwacht van ons, dat wij elke dag geheel van Hem afhankelijk zullen zijn.

Indien wij onszelf op deze wijze in volledige overgave aan Hem beschikbaar stellen om Hem te dienen, dan zijn wij priesters van Jezus Christus, vrijgemaakt en veranderd en bezig met het beklimmen van de berg Sion, de Bruid van Christus.

Broeders en zusters, in deze prediking spraken we over een voor ons mensen volstrekt ontoegankelijke berg, de berg van de Wet. Via deze berg Sinaï kunnen wij niet tot God naderen. Ook spraken we over de heerlijke, toegankelijke berg van Genade, de berg Sion, via welke we wél tot God kunnen komen.

Maar is het niet geweldig dat God eigenlijk reeds aan de voet van die ontoegankelijke berg Sinaï Zijn principes aan het volk Israël (en daarmee ook aan ons) heeft duidelijk gemaakt, hoé wij tot Hem mogen komen? Dit kunnen we lezen in Ex. 24:1,8-11 – *“Daarna zeide Hij tot Mozes: Klim op tot den HEERE, gij en Aäron, Nadab en Abihu, en zeventig van de oudsten van Israël; en buigt u neder van verre!*

Toen nam Mozes dat bloed, en spregde het op het volk; en hij zeide: Ziet, dit is het bloed des verbonds, hetwelk de HEERE met ulieden gemaakt heeft over al die woorden. Mozes nu en Aäron klommen opwaarts, ook Nadab en Abihu, en zeventig van de oudsten van Israël. En zij zagen den God van Israël, en onder Zijn voeten als een werk van saffierstenen, en als de gestaltenis des hemels in Zijn klaarheid. Doch Hij strekte Zijn hand niet tot de afgezonderden van de kinderen Israels; maar zij aten en dronken, nadat zij God gezien hadden.”

Allereerst moesten degenen die tot God mochten komen zich afzonderen. Zij moesten zich in feite heiligen. Want de exacte betekenis van *“heiligen”* is *“afzonderen voor God”*. Maar ook moesten zij besprenkeld worden met het bloed van de in vers 5 geslachte offerdieren. Onder het Oude Verbond werden de zonden van de mensen (tijdelijk) bedekt met het bloed van offerdieren. Maar onder het Nieuwe Verbond worden onze zonden gereinigd met het eeuwige en onnoemelijk krachtige en uiterst kostbare Bloed van het uit de hemel afkomstige Offerlam, van Jezus, de Zoon van God, Hebr. 10:19-20a – *“Dewijl wij dan, broeders, vrijmoedigheid hebben, om in te gaan in het heiligdom door het bloed van Jezus, Op een versen en levenden weg,*”

Geeft God hier geen geweldige aanwijzing? Dat wij met Jezus' Bloed altijd tot Hem mogen komen? In de volgende Delen van deze studie zal ik daar nog dieper op ingaan.

Als onze zonden worden gereinigd met Jezus' Bloed en we wedergeboren zijn, dan is dat de grond waarop we tot God kunnen en mogen komen. Dan verandert als het ware de berg Sinaï voor ons in de berg Sion. Hebr. 12:22-24 – *“Maar gij zijt gekomen tot den berg Sion, en de stad des levenden Gods, tot het hemelse Jeruzalem, en de vele duizenden der engelen; Tot de algemene vergadering en de Gemeente der eerstgeborenen, die in de hemelen opgeschreven zijn, en tot God, den Rechter over allen, en de geesten der volmaakte rechtvaardigen; En tot den Middelaar des nieuwen testaments, Jezus, en het bloed der besprenging, dat betere dingen spreekt dan Abel.”*

Geliefde broeders en zusters, ik wil nogmaals het principe van deze twee verschillende bergen benadrukken. Beklimmen wij in onze dienstbaarheid aan de Here God als Zijn priesters de berg van de Wet of de berg van Genade? Dienen wij Hem in alle geestelijke vrijheid, of zijn wij dienstbaar vanwege de werken? Omdat we loon willen verwerven? Omdat het nu eenmaal moet?

De berg Sinaï brengt ons tot harde dienstbaarheid onder de Wet. Gal. 4:24 – *“Hetwelk dingen zijn, die andere beduiding hebben; want deze zijn de twee verbonden; het ene van den berg Sinaï, tot dienstbaarheid barende, hetwelk is Agar;”*

De berg Sion echter, het hemelse Jeruzalem, maakt ons vrij. Gal. 4:26 – *“Maar Jeruzalem, dat boven is, dat is vrij, hetwelk is ons aller moeder.”*

Geliefde broeders en zusters, ik bid dat de Heilige Geest ons in alle waarheid zal leiden, zodat wij de hemelse berg Sion zullen mogen beklimmen. Ps. 43:3 – *“Zend Uw licht en Uw waarheid, dat die mij leiden; dat zij mij brengen tot den berg Uwer heiligheid, en tot Uw woningen;”*

De Here zegene u. Amen.

(wordt vervolgd)